СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIX Ч. 204. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 1-го ВЕРЕСНЯ 1951. No. 204. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 1, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ПРЕЗИДЕНТ ЗА ПРИПИНЕННЯ СТРАЙКУ НА ПІДСТАВІ ЗАКОНУ ПРО НЕОБХІДНІСТЬ

Вашинґтон, 30 серпня. — З уваги, що страйк у мідній продукції триває вже чотири дні і нема надії на його закінчення шляхом переговорів, президент Труман вдався до постанови закону Тефта-Гартлі про національну необхідність для полагодження страйку. Згідно з вимогами закону він призначив тричленну комісію для перевірки стану, яка має скласти йому звіт у вівторок. Призначаючи комісію, президент промостив шлях до урядового наказу, щоб наладнати справи упродовж 80 днів. Це зарядив Труман одержавши звіт Ради Стабілізації Платень, що за теперішнього стану вона не може нічого вдіяти на підставі своїх повноважень. Тим часом розмови між підприємцями і юнією мідярів ідуть далі, а один з представників юнії сказав, що може прийде до згоди ще до того, коли президентська комісія для підшукання фактів складе звіт президентові. Переговори провадяться під опікою Федеральної Служби Посередництва між підприємством Кеннекот Коппер Корпорейшен і юнією робітників у шахтах, заводах і ливарнях, яка об'єднує коло 100,000 членів, що працюють при продукції міді, олива й цинку, наслідком чого загрожене постачання згаданих критичних матеріялів для виробу амуніції й оборонних машин та зброї. Юнія була виключена з Конґресу Індустріяльних Організацій за прокомуністичну політику і тепер веде свої справи самостійно.

В СЕНАТІ ОДОБРЮЮТЬ ПІДВИШКУ ПОДАТКІВ ВІД ПРОДАЖУ

Вашинґтон. — Сенатська комісія фінансів одобрила плян підвишки податків від продажу, який перейшов уже Палату Репрезентантів. Отже буде заведений вищий податок на горілку, папіроси, газоліну й авта. Ці податки мають принести дохід висотою $1,250,000,000, а загальний прибуток з підвишки податків має дійти до $7,200,000,000. — Сенат готовий уже до вирішення справи видатку на допомогу чужинним країнам і голосування було призначене на п'ятницю увечорі. Ще до голосування провідні сенатори погодилися на дальше зменшення видатку до пів біліона, тобто разом на $1,174,250,000 менше ніж президент домагався.— Дехто нагадав, що треба відновити скасовані $1,431,000 на закінчення програми переселення діпістів.

НОВИЙ РЕКОРД АМЕРИКАНСЬКОГО ЛІТАКА: 1,000 МИЛЬ НА ГОДИНУ

Ел Сеґундо, у Каліфорнії. — Малий ракетовий літак осягнув новий рекорд швидкости звукових хвиль, бо 1,000 миль на годину, як це повідомила команда фльоти, що переводить досвіди з цим літаком. Точна висота, до якої долетів літак, знаний як Д-558-2 Доґлес Скайракет, не подана, одначе приватно твердять, що він перевищив попередній рекорд висоти — 13.7 миль, здобутий капітанами армії Орвилом Андерсен і Албертом Стівенс біля озера Вайт Лейк у Савт Дакоті в 1935 р. Теперішній Скайракет, з пілотом Билем Бриджманом, був уже раз згадуваний попереднього місяця як такий, що осягнув рекорд над усіма іншими літаками щодо швидкості. Тепер цей рекорд визнаний урядово.

ТРУМАН КАЖЕ, ЩО СПРАВА ОВТИСА НЕ ЗАКІНЧЕНА

Вашинґтон. — На пресовій конференції президент Труман заявив, що справа американського журналіста, Вилйема Отиса ув'язненого комуністичним урядом в Празі, не закінчена і не буде закінчена доти, доки чехословацький уряд не звільнить його з тюрми. Поінформовані люди кажуть, що уряд Злучених Держав уже почав натиск на Чехословаччину за звельнення Овтиса й що вже готові розпорядження для розриву торговельних зв'язків між ЗДА й Чехословаччиною.

ГУВЕР ПРОТИ НЕЧЕСНОСТИ „НА ВИСОКИХ МІСЦЯХ"

Де Мойн, у стейті Айова, 30 серпня. — Колишній президент Герберт Гувер заговорив про небезпечне „поширення пістряка інтелектуальної нечесности в прилюдному житті, яка не дасться охопити законом"; він ствердив, що „наша найбільша небезпека це не наїзд чужих армій, а радше небезпека самогубства, яке ми можемо вчинити, публічно потураючи лихові, як от скандальні поведінки, або цинічні сприймання нечесности. Оці лиха спричинювали поразку націй багато разів в історії". Занепокоєний виявами нечести „на високих місцях", Гувер закликає націю повернутися до стародавніх чеснот, щоб „не допустити до погаснення світел в Америці" наслідком „занепаду чесноти і наслідком занепаду патріотизму" в суспільному житті. Гувер промовляв з нагоди роздачі нагород на стейтовій виставці в Айові.

Якщо ми хочемо справді відродити світ — твердив Гувер — то нам треба пам'ятати, що стара чеснота полягає в релігійній вірі; що вона залежить від безкорисности й цілої правди; що її треба плекати чесною службою і гоноровою поведінкою на високих прилюдних становищах, що давня чеснота полягає в патріотизмі, у справжній любові до країни й готовості принести жертву для неї.

В АМЕРИЦІ

● **Повернувся з далекосхідної подорожі** губ. Тамес Е. Дюї, переїхавши 41,000 миль. Він обстоює негайну оборону Аляски від комуністичної аґресії.

● **Федеральний уряд** видав до громадян зазив пускати в обіг мідяні монети, щоб забезпечити націю від недостачі міді внаслідок страйку мідярів і ливарів. Серед населення перетримують кожного дня по десять мідяних центів в кожній родині, а це дає 1,260 тон міді, за підрахунками уряду.

● **Політика будівельних кредитів цілком відмінна від недавньої.** Тепер уряд дораджує користати з кредитів на будову мешкальних домів і таким способом підтримувати оборонні змагання. Покищо не склали урядового проєкту будівництва на час розсіяння оборонної промисловости.

● **3.6 біліонів доларів** видав федеральний уряд на освітню програму в 1950 р. Хоча Америка не має федеральної системи виховання, та дотації й допомоги на різні освітні цілі, головно на стипендії для ветеранів, досягли висоти $3,617,518,287.

● **Оподаткують кооперативні спілки в ЗДА,** якщо приймуть ухвалу сенатської фінансової комісії, яка накладає податок на взаємні банки і будівельно-позичкові товариства. Прибуток з такого податку має дійти до $150,000,000.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР АЧЕСОН І ПРЕЗИДЕНТ ФИЛИПИН ЕЛЬПІДІО КВІРІНО дружньо стискають собі руки на аеродромі у Вашинґтоні, де Ачесон привітав Квіріна, коли той прилетів з Манілі, щоб взяти уасть у врочистому підписанні договору дружби і взаємної допомоги між Злученими Державами і Филипінами.

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ І ФИЛИПИНИ ПІДПИСАЛИ ДОГОВІР ВЗАЄМНОЇ ОБОРОНИ

Вашинґтон. — Керівники закордонної політики Злучених Держав і Филипин, державний секретар Дін Ачесон і филипінський секретар закордонних справ ген. Карльос П. Ромульо, в приявності президентів обох країн, Трумана і Ельпідія Квіріна, підписали тут 30-го серпня врочистий договір, що Злучені Держави і Филипини будуть „назавжди приятелі" та взаємно себе боронити. Ген. Ромульо заявив, що підписаний договір є першим з цілої серії, які призведуть до „приспішеного заключення Тихо-океанського договору безпеки для припинення збільшуваної загрози тоталітарної аґресії". Президент Квіріно зі свого боку заявив: „Ми не маємо проти нікого будь-яких аґресивних плянів. Нашою ціллю є радше подати до відома, що можливий напасник повинен рахуватися з нашими цілями та з нашою спільною волею діяти в самообороні". Звертаючись до президента Трумана, голова Филипінської держави заявив: „Цим підписом, пане Президенте, я засвідчаю віру филипінського народу в демократію та його рішучість боронити її всіми своїми силами". Президент Труман, відповідаючи на заяву президента Квіріно, твердив, що „підписання цього договору символізує тісні зв'язки" між народами обох країн, та що цим договором „ми доказуємо, що два народи, як вони й не різнилися б своїм минулим і своїм досвідом, можуть працювати разом для свого спільного добра, якщо вони пройняті тою самою вірою в демократію і тою самою вірою в свободу". Секретар Ачесон зі свого боку твердив, що догвір взаємної оборони є „природнім наслідком понад півстолітніх стосунків між народами Филипин і Злучених Держав". Договір дружби і взаємної оборони між Филипинами і Злученими Державами є тільки фармальним потвердженням того, що вже досі існувало між обома націями на практиці.

БРИТАНСЬКИЙ АМБАСАДОР ВІДВІДАВ УКРАЇНУ

Москва, 30 серпня. (Ройтер). — Британський амбасадор сер Дейвид В. Келі вернувся сьогодні разом зі своєю дружиною з п'яти - денної поїздки по Україні. Сер Дейвид, що залишає пост британського амбасадора в Москві в наступному місяці, подорожував понад 1,500 миль, перебувши два дні в Одесі і три дні в Києві. Він перший західний дипломат, якому дозволено побувати в Києві після другої світової війни. Колишні вже повоєнні заходи Британії, щоб добитися дозволу на відкриття свого окремого дипломатичного представництва в підсовєтській українській „республіці" були, як відомо, зіґноровані Москвою.

ЗАТЕМНЕННЯ СОНЦЯ В СУБОТУ РАНКОМ

В східних стейтах можна буде спостерігати велике затемнення сонця в суботу 1-го вересня від год. 6.21 до близько 8 години. Наступне затемнення сонця в цій смузі буде аж в 1984 р.

ЧЕРВОНІ ЗАКИДАЮТЬ АЛІЯНТАМ НОВЕ ПОРУШЕННЯ НЕВТРАЛЬНОСТИ КАЕСОНҐУ

Токіо, 31. серпня. — Комуністичне командування в Кореї виступило вчора з новими обвинуваченнями проти аліянтів, закидуючи їм порушення невтральної зони Каесонґу, місця перерваних червоними переговорів в справі перемир'я. Новий „випадок", згідно з твердженнями комуністів, мав трапитися минулої середи коли аліянтський літак мав „вдертися" над цю територію та скинути на парашуті освітлюючу бомбу. Формальну ноту з цим обвинуваченням, підписану північно-корейським головним командантом ген. Нам Ільом, передав вчора комуністичний зв'язковий аліянтському представникові. В самих перерваних перед дев'яти днями переговорах не зайшли жадні зміни і комуністи все ще не дали формальної відповіді на відкинення їх обвинувачень і домагань ген. Ріджвеєм, аліятським головним командантом на Далекому Сході. Рівночасно з новим обвинуваченням щодо аліянтського порушення невтральности Каесонґу з повітря, комуністи додають, що теж на землі аліянтські вояки „заатакували" вчора вранці невтральну зону в двох місцях, в одному випадку намагаючись вбити червоних сторожів, але цей випадок мав би бути ще в стадії слідства. Ці два останні обвинувачення передано аліянтам усно і вони не включені в підписану ген. Намом Ілъ формальну ноту. Ті самі обвинувачення повторили вже комуністичні радіовисильні. В аліянтських колах існує переконання, що комуністичне командування тенденційно видумує тепер один „випадок" за другим, намагаючись цими фікціями „заповнити час", заки воно дістане з Москви виразні інструкції і вказівки щодо дальшого поступування та чи воно має відновлювати переговори, чи приступати до іншої акції. Загально вважається, що така гра в непевність продовжуватиметься аж до підписання в Сан Франсіско мирового договору з Японією, а теперішня ситуація в Кореї та з переговорами — мала б послужити совєтському представникові за головний пропаґандивний арґумент.

ЗАПЕКЛІ БОЇ В РАЙОНІ ЯНҐҐУ

Токіо, — Вчора на всіх інших секторах корейського фронту приходило тільки до припадкових сутичок і перестрілок між аліянтськими і комуністичними патрульними віддідами, в центрально-східній Кореї в районі на північ від Янґґу комуністичні війська, — скріплені новими резервами, почали здецидований наступ, намагаючись відібрати від аліянтських, головно південно-корейських військ важливі своїм стратегічним значенням гірські позиції. У висліді приходило до запеклих боїв, в яких — по боці ворога, брало участь щонайменше два батальйони, з приблизно 10,000 нововисланих на фронт червоних вояків в резерві. Бої затягнулися пізно в ніч, без будь-якого результату. Аліянтські війська мали сильну піддержку своєї артилерії і авіяції. Інші сильні з'єднання аліянтських бомбардувальників, користаючи з ясної погоди, перевели масові налети на скупчення ворожих військ, комунікаційні получення та інші воєнні об'єкти у ворожому запіллі В загальному виконано впродовж вчорашнього дня понад 1,000 налетів. У висліді бомбардування аж в 20 місцях вороже залізниче получення було перервано, — знищено понад 200 магазинів та вбито понад 100 ворожих вояків. Аліянтські воєнні кораблі на водах здовж східного і західного побережжя Північної Кореї продовжували свою звичайну облогу ворожих портів, скеровуючи на них вогонь своїх важких гармат.

ПРИСПІШУЄТЬСЯ ПРОЦЕС ПЕРЕСЕЛЕННЯ Д.П. ДО ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ

Франкфурт, Німеччина. — Роберт Дж. Коркері, європейський координатор американської урядової Д. П. Комісії, заявив вчора, що приспішення процедури полагоджування іміґраційних формальностей для переселення скитальників до Злучених Держав вможливить вповні вокористати іміґраційний закон в означеному часі, отже до кінця цього року. Справність полагоджування тих справ він узалежнює у великій мірі від дальшого поліпшення співпраці між урядовою та приватними аґенціями, між якими передову ролю грає наш Злучений Український Американський Допомоговий Комітет. Коркері вважає, що при теперішньому темпі полагоджування формальностей всі 32,000 зголошених до переселення до Америки скитальників матимуть в руках іміґраційні папери в передбаченому часі до кінця року. Якщоб пощастило полагодити ці справи скоріше, то залишений час можна ще буке використати для переселенчої акції з інших країн. Коркері звернувся до приватних допомогово-переселенчих аґенцій та через них до всіх кандидатів на переселення, закликаючи їх до співпраці.

ДЮЇ ЗА ПОБУДОВУ ОБОРОННОГО ВАЛУ ДЛЯ РЯТУВАННЯ ВІЛЬНОГО СВІТУ

Ню Йорк, 30 серпня. — Нюйорський губернатор, Тамес Е. Дюї, який щойно повернувся з подорожі на Далекий Схід, виголосив промову на конвенції Ветеранів Чужоземних Воєн і в ній з'ясував у загальних рисках оборонну тактику, якої повинні дотримуватися Західні аліянти для рятунку вільного світу від комуністичного поневолення. У головному він домагався, щоб Злучені Держави побудували оборонний вал від Північного Крижаного Океану через Далекий Схід до Австралії і Нової Зеляндії, інакше Америка мусить бути виставлена під напад комуністів. Він твердить, що нема вибору: або дати допомогу малим націям на Пацифіку, або бути виставленим на смерть, бо 150,000,000 американців не можуть спинити нападу двох біліонів комуністів. Дюї також за те, щоб дати допомогу націоналістичній китайській армії і з нею разом станути до бою проти комуністичного затоплення Тихоокеанських країн. Очевидно, що для належного опору комуністам треба всіма силами дбати про приязнь наших друзів і разом з ними „створити смугу людської свободи", а потім заповісти ворогам: „Якщо хочете переступити цей кордон, то зробіть це на ваш ризик. Одначе пам'ятайте, що вас жде та сама доля, якої ви зазнали в Кореї". Дюї сказав, що Америка має силу і тому вже час її використати на оборону й провід у світі.

а Конвенції промовляв також сен. Джозеф МекКарті, змальовуючи різкі промахи секретаря стейту Діна Ачесона й домагався його уступлення. При тому він заявив, що зречеться становища сенатора, якщо на суді йому докажуть, що він говорив неправду у своїх закидах проти Ачесона.

ТЕЛЕВІЗІЙНИЙ ВИСТУП ПРОФ. ДОБРЯНСЬКОГО В СПРАВІ „ГОЛОСУ АМЕРИКИ"

Вашинґтон, — „Голос Америки" не має належного впливу на 45 мільйонів українців, що продовжують бути колючкою в тілі совєтської потвори — твердив голова Українського Конґресового Комітету, — проф. Лев Добрянський в своєму телевізійному виступі 28-го серпня ,переданий через „Теленюз Дейлі" в год. 7-мій ввечорі і через „С.Б.С. Телевіжен Нюз" в год. 7:30 ввечорі того ж дня. В своїй заяві проф. Добрянський твердив: „У звідомленні, яке я в останньому передав державному департаментові, — вміщена перша справжня реакція з українського боку на радіопересилання Голосу Америки". Вона приготована майором Полтавою з Української Повстанської Армії, яка все ще продовжує, без будь-якої допомоги з нашого боку, широко закроєну анти-совєтську пропаґандивну акцію за залізною заслоною. З повідомлення виходить виразно, що „Голос Америки" не має ефективного впливу на 45 мільйонів українців, що продовжують бути колючкою в тілі совєтської потвори. Це справді сумний коментар, що досі ми ані в наших офіціяльних, ані в приватних інституціях, навіть не почали належно оцінювати, а тим менше використовувати величезний потенціял не-російської більшости в Совєтському Союзі, яка в самій тіні Кремля змагається і бореться за перемогу над совєтсько-російським імперіялізмом".

ПОЧИНАЄТЬСЯ АМЕРИКАНСЬКА ПРОВІРКА ЕСПАНСЬКИХ ОБОРОННИХ ПОТРЕБ

Мадрид, — Старші офіцери американської військово-допомогової місії в Еспанії відбули тут вчора загальні організаційні наради і вже в найближчих днях почнуть основну провірку еспанських оборонних потреб. Ціла справа, якій приділюється велику увагу, держиться з доручення Вашинґтону в строгій таємниці. Відомо тільки, що американська місія має основно провірити всі можливості і потреби еспанської оборони, базованої насамперед на власних еспанських силах, при відповідній американській допомозі. З існуючого стану можна вносити, що крім допомоги у вишколі та забезпеченні еспанської армії потрібною зброєю та загальним постачанням, американська допомога буде необхідна теж в розбудові і поліпшенні еспанських залізничих і звичайних шляхів та інших військових споруд, що можуть мати значення в обороні країни. Американська місія зайняла для своїх бюр цілий партер одного з великих еспанських банків в Мадриді.

НЕВДОВОЛЕННЯ СЕРЕД ЛЕЙБУРИСТІВ

Лондон. — Поширене невдоволення серед членів британської Лейбуристської партії політикою їх власного уряду пробивається яскраво з резолюцій, запропонованих під розгляд партійного річного з'їзду, що має відбутися в жовтні, та які вже тепер дають деяке уявлення про головні арґументи в боротьбі за владу при найближчих виборах до парляменту. З пропозицій цих резолюцій виходить, що найбільшою причиною невдоволення серед самих лейбуристів є постійно збільшувані кошта прожитку та урядова збройнева політика. В дальшому кілька резолюцій гостро атакує політику уряду за її „підпорядкованість американському імперіялізмові". — Між усіми запропонованими 134 резолюціями кілька виступають теж безпосередньо проти американського „безконтрольного капіталізму" та „американського екстремізму". Інші, натомість дають повну піддержку політиці уряду та британсько - американським стосункам. Резолюції проти урядової політики і з критикою проти Америки запропоновані „лівим крилом" партії з-під знаку колишнього міністра Бевана, але вони далеко не віддзеркалюють більшости навіть серед самих лейбуристів.

В СВІТІ

● **Не буде погодження в справі німецької участи в збройних силах** ген. Айзенгавера на підготовлюваній конференції трьох міністрів у Вашинґтоні, бо Франція і Англія не погодяться на пропозиції ЗДА, — заявляють з одного офіційного англійського джерела.

● **Пливуть до червоного Китаю** всі набуті в лютому ц. р. Польщею судна, в тому й 10.000-тонний пароплав Дансборґ, що був закуплений Польщею в Данії разом з сімома іншими.

● **СССР і його сателіти мали таємні балачки** з представниками більших західно-европейських країн щодо великих відправок на Захід зерна і лісоматеріялів. Балачки збіглися з посиленою совєтською пропаґандою за збільшення східно-західної торгівлі, з метою полегшення обмежень викликаних холодною війною.

● **Засуджений на 25 років важких робіт** у Росії Антон Марек — колишній начальник австрійської поліції, що був пропав без вісті в червні 1948 року. Про це повідомили австрійський уряд совєтські урядовці.

● **Готові захищати береги Югославії** проти кожного нападу — заявили командири адріятичної фльоти Тітові наприкінці маневрів тієї фльоти.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exexcept Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СВЯТО ВІЛЬНОЇ ПРАЦІ

В перший понеділок вересня кожного року американський нарід обходить свій „День Праці", як загально-національне свято. Його обходять теж американські території та провінції Канади. Історія цього свята, що має сьогодні першорядне значення, коротка:

Пропозиція святкувати перший понеділок вересня як День Праці вийшла від Лицарів Праці, що в той день в рр. 1882, 1883 і 1884 демонстрували по вулицях Ню Йорку та ухвалили відповідну резолюцію й почали робити заходи, щоб добитися визнання того дня за офіціяльне свято. До цього руху поступово долучувалися інші робітничі організації і вже три роки пізніше, 21-го лютого 1887 року, стейт Ореґон перший перевів відповідне законодавство, визнаючи офіціяльно День Праці за святковий день. За Ореґоном пішли в короткому часі Ню Йорк, Ню Джерзі та інші стейти, а 28-го червня 1894 року відповідний закон прийняв теж Конґрес Злучених Держав, рекомендуючи цей день як загально-національне свято, хоча до його переведення були необхідні ще окремі закони в тих стейтах, що їх до того часу ще не мали. Стейтове законодавство в цій справі завершено щойно в 1928 році, за виїмком стейту Вайомінґ. Цей день прийняли за свій День Праці, як законне свято, теж канадійські провінції Онтеріо, Нова Шкоція, Ню Бронсвік, Манітоба, Алберта, Саскачеван і територія Юкон, а інші провінції можуть його обходити за окремою проклямацією губернаторів.

Американський День Праці це не єдине цього роду свято в світі. Відомо бо, що в Европі та багатьох інших країнах світ обходить робітниче свято в дні 1-го травня. Але від часу, як день 1-го травня почали монополізувати комуністи, між тими двома Святами Праці є майже така сама різниця, як вона існує між вільним Заходом і невольничим Сходом.

Святкування 1-го травня під проводом Москви — добре відоме з газетних повідомлень. Це має бути „свято пролетаріяту". На кілька днів перед ним проголошується „лозунги", між якими, крім кількох фраз про саму працю, найбільше закликів до „добровільного" рабства, до надлюдсько виснажуючих виробничих норм, до повного віддання всіх своїх сил ненаситній „пролетарській державі" та диктаторській кліці, що нею править. В сам цей день відбуваються масові демонстранції, організовані поліційним терором, під час яких виголошується боєві промови і погрози всім, хто посмів би тільки думкою виломитись з-під „диктатури пролетаріяту".

Це в Москві та в поневолених нею країнах. Але цілком в іншому характері відбуваються інспіровані Москвою комуністичні „свята праці" у вільних ще країнах. Там тоді вилазять зі своїх нор всі найбільш темні типи та безоглядні елементи і роблять все можливе, щоб підірвати самі основи нації, щоб розсварити її, послабити її морально і матеріяльно, щоб якнайбільш закаламутити воду і опісля ловити в ній комуністичну рибу на загибель народу і країни.

Як же інакше виглядає Свято Праці в Америці! Ця країна, населення якої становить щонайменше в 50 відсотках робітництво, обходить свій День Праці справді як врочисте свято праці, як свято гідности і радости праці та здобутого нею добробуту. Основна різниця між комуністичним і вільним святкуванням Дня Праці не тільки в самому характері та способі святкування, але й у відношенні до нього цілого народу. Комуністи обмежують своє „свято' до робітників та до демонстранції їхньої ненавитсти і ворожнечі до інших суспільних кляс. В Америці День Праці святкують з однаковою урочистістю всі, робітники і працедавці, більше і менше багаті, святкується національний, а не клясовий День Праці.

Власне на прикладах святкування Дня Праці вільною Америкою і рабовласницьким Совєтським Союзом пробивається й величезна різниця між тими двома системами. Тут святкують вільні люди, господарі своєї праці і її плодів, святкують радісно і щасливо, в добробуті і достатках. А там, в тричі проклятій самими робітниками облудній „країні соціялізму" демонструють під поліційним примусом і терором державні рабизлидарі, голі, босі й голодні та непевні завтрішнього дня.

Ми повинні пам'ятати про це в наш День Праці, це справжнє свято творчого і радісного, бо вільного труду вільних людей.

Алекс Розе*)

Праця в боротьбі за світову свободу

Жадна група в американському суспільстві не зробила більшого внеску в оборону світової свободи й на захист демократичних свобід, як организоване робітництво Злучених Держав. Воно дало свій вклад до загальної скарбниці праці й жертви, що їх принесла вся людність нашої країни, і, крім того, воно вклало свої спеціяльні зусилля, свою спеціяльну вправність і знання.

Американська праця робила це все цілком добровільно, бо ми, краще, ніж хто інший у нашій країні, знаємо обличчя комуністичного ворога; ми знаємо його підступні способи й ми розуміємо небезпеку, що загрожує нашій свободі й нашому добробутові. Задовго перед тим, як наша нація в цілому повстала проти зла комуністичного розкладу, ми вже довідались про мету, мотиви й тактику комуністів. Ми довідались про це з власного безпосереднього та гіркого досвіду, бо ми були першими жертвами їх нападів і просякнення серед нас. У боротьбі, коли ми врятували наші профспілки від захоплення й деструкції, ми пізнали, що комуністичний ворог — немилосердний і безпринциповий, не шанує правди та чесноти, і намагається знищити свободу та демократію.

Не щирівна характеристика комуністичного руху, що в Америці зустрів найрішучіший і найефектовніший спротив не серед капіталістів та людей вищих кляс, а саме серед робітництва, від чийого імени вони нібито претендували промовляти. Ніколи жадний пророк у своїй батьківщині не був так зганьблений, як комуністи в будинку Американської Праці, і ніколи пророки не були такі фальшиві й ніхто з них так не сплямував своєї мети, ідеалів та прагнень Праці, як це зробили комуністи. У Злучених Державах вони поборювали не капіталістів і визискувачів, і не так званих буржуїв, бо більшість їхніх впливових прихильників, аґентів і шпигунів походять із середньої кляси, недопечені інтелектуалісти, легковажні „прогресівці" та юнаки-недоучки. Саме робітництво більше, ніж інша частина нашої людности, веде перед у боротьбі проти комуністів. Американські профспілки перші розпізнали зло і дволичність комунізму. Організоване робітництво становить одну групу в американському суспільстві; воно знає ціну комунізму й готове принести жертву, потрібну в боротьбі з ним.

Робітництво закордоном, засліплене фальшивими гаслами комуністів і заморочене безперервним потоком брехні про Злучені Держави, нібито керовані „імперіялістами з Вол-стриту" і „капіталістичними підпалювачами війни", мусіло б запитати, чому робітничий рух в Америці постійно й успішно поборює комунізм. Відповідь на це дуже проста. У віковій бротьбі людства проти тиранії, диктатури та інших форм деспотії саме робітнича кляса йде в передніх лавах. Вона поборола монархізм і февдалізм лордів і баронів. Вона поборола рабовласництво й невільничу працю. Вона поборола нацизм і фашизм. І тепер вона поборює нові форми тиранії й поневолення, що йдуть під назвою комунізму.

Основні висновки ввесь час ті самі. Ми проти тиранії, бо вона заперечує наші права, як окремих громадян. Вона зрушує нашу гідність, як людських істот, позбавляє нас справедливости, свободи й рівности. Прекрасний документ Американської Революції, одна з неперевершених деклярацій в історії цивілізації, голосить: „...усі люди рівні,... Творець усіх обдарував певними невідємними правами, ...як ось Життя, Свобода та змагання до Щастя...". Комуністи, як прибічники тиранії всіх віків, заперечують ці права й говорять, що окремі люди — індивідуми мусять відмовитись від особистих свобід для передбачуваної найвищої мудрости їхньої форми диктатури.

Вони говорять про свободу, а несуть поневолення народам.

Саме тепер вони б'ють себе в груди й кричать за мир, вони шалено готуються до війни.

Комуністи не можуть обдурити американське робітництво, але можливо ще можуть вони дурити робітників за кордоном, які й досі терплять злидні від наслідків війни й думають, що в комунізмі вони можуть знайти вихід із цих злиднів. Ми хочемо запевнити їх, що американський робітничий рух дасть їм більше надії й більше добробуту, і то реального, аніж теоретичне базікання комуністичних промовців — аґітаторів. Американський робітничий рух уже викрив махінації комуністичного трудового фронту, Світової Федерації Профспілок. Ми допомогли організувати Інтернаціональну Конфедерацію Вільних Профспілок, щоб сиґналізувати нашу готовість помогти всім трудящим людям в їх боротьбі за свободу та економічне поліпшення. Ми допомогли викрити безсоромність людського поневолення, що його практикує Совєтська Росія з допомогою своїх профспілок, контрольованих державою. Ми виявили, як у Чехословакії, Польщі та в усіх інших країнах під Совєтами визискують робітників і витискають із них піт на користь комуністичної верхівки. І ми зробимо все, скільки наших сил, щоб допомогти нашим братам і сестрам за кордоном побороти загарбання комуністами тих країн, що ще вільні й незалежні, і ми допомагатимемо також і тим, хто перебуває вже в сфері впливу Совєтів, скинути тиранів, що гнітять їх і ведуть до злиднів, приниження й деґенерації.

Нашим людям і нашим друзям та робітникам закордоном ми кажемо: „Будьте мужні! Ми знаємо, що комуністи зробили з Вами й що вони можуть зробити з нами. Ми знаємо їхні методи. Ми боролись і перемогли їх у наших власних організаціях. То нічого, що це вимагатиме багато жертв; ми будемо й далі боротись із ними, аж поки небезпека комуністичної дволичности, тиранії й поневолення будуть зметені з лиця землі.

* Президент Міжнародньої Юнії робітників шапочників, кашкетярів і капелюшників.

Поширення Антлантійського пакту

Газети принесли вістку, що на близькій вже нараді держав - членів Північно-Атлантійського пакту заповідається приняття до Пакту двох нових держав — Греції і Туреччини. У зв'язку з цим варто коротко пригадати підстави й перебіг формування Пітнічно-Атлантійського пакту, цього великого об'єднаного союзу, якому судилося об'єднати, здається, весь волелюбний цивілізований світ західної культури.

В умовах розвитку модерного мореплавства, море і океан уже не стільки роз'єднують різні країни, скільки їх з'єднують, бо дають найдешевші шляхи сполучення — водні шляхи. Зокрема Атлантійський океан з системою належних до нього морів: Північним (або Німецьким), Балтійським, Середземним і Чорним морем, з'єднаним з Середземним Дарданельською протокою і Босфором, вже не від сьогодні став найбільш використуваним водним шляхом для цілого ряду більших і менших, старіших і новіших держав, що їх береги омиває Атлантик або його затоки-моря. Ідея оборонного союзу цих усіх держав для відсічі тоталітарної большевицької аґресії — мабуть, найсвітліша ідея в політичному житті повоєнного світу.

(Бо хай нам буде вільно сказати це відразу) ідея Об'єднаних Націй — хоч яка висока і міродатна сама по собі — на сьогодні ще не досить визріла, як і взагалі всі того роду універсальні концепції: єдиного світового понадуряду, єдиного світового плянування господарського і культурного життя тощо. Бо ж яка може бути плідна, ефективна діяльність будьякого тіла, що складається з ворожих один д'одному, антаґоністичних елементів (у даному разі, західного світу і СССР)? Зрештою, щодо того, світ уже має сумний досвід з небіжкою поверсальською Ліґою Націй, має вже також досить досвіду (бо цілих 6 років) і з безпомічного тупцювання Об'єднаних Націй.

Як же представляється ближче сьогодні Північно-Атлантійський Пакт?

Крім властивих аліянтів, що виступали спільно в часі II. світової війни, тобто ЗДА, Канади, Англії, Франції та Бельгії, до Пакту належать також Ісляндія, Данія, Норвеґія, маленька держава Люксембурґ

(Закінчення на стор. 3-тій)

НАШІ ДІТИ

(З матеріялів Об'єднання Українських Жіночих Організацій).

Наскільки різні звичаї і поведінка дітей в Америці та ставлення влади і школи до виховання дітей, показує вже самий факт, що кілька матерей, досить розгублено і стурбовано, повідомили, що одного дня їх син вернувся із школи і заявив твердо:

— Тепер ти вже не смієш мене бити. Це в Америці заборонено і поліція тебе покарає!

З другого боку, батьки не виявляють великих намірів скоритися перед американськими законами. Так, один з батьків набив дитину просто в садку і коли поліцай підійшов і сказав йому, що він не має права бити дитину, бо держава не дозволяє, батько відповів твердо:

— То нехай держава і бере на виховання дитину. А поки я її годую, виховую і одягаю, — я б'ю її, коли того заробила!

Поліцай відійшов, знизуючи плечима, а батько, очевидно, почував себе переможцем і свій авторитет непорушним, принаймні в очах сина.

Звичайно, що перше запитання наше було:

— Ну, а хіба ніяк не можна обійтися без биття? Зрозуміло, кожна людина може колись зірватись і дати з розгону кляпса дитині, але щоб биття стало одною із найважливіших — чи може й єдиною — методою виховання дитини, — то цьому ми таки не можемо повірити.

Відповіді матерів показують, що звичайно мати приходить з праці така стомлена і вдома чекає на неї стільки хатніх обов'язків, що вона вже не має сили і терпіння довго розводитися з дитиною, а просто наб'є добре за всякі шкоди і непослухи.

При цьому кожна мати починає довго розповідати, як вона тяжко працює, який у неї босс, яка горяч в фабриці, скільки ще праці в хаті, — ніби почуває потребу виправдатися за те, що немає терпеливости для дитини.

Звичайно, нашим мамам доводиться дуже тяжко, і для багатьох незвичайно тяжко працювати. Але коли ми згадаємо, що наша нація — є нація мужицька, що коли не наша мама, то наша баба працювала на землі, доглядала худобу, жала, варила їсти, обпирала всю родину — то стане ясно, що вона була в далеко гірших умовах, ніж тепер ми. І внаслідку її праці вона не мала тих вигід, які ми маємо в Америці, ні тої їжі, ні того права і соціяльної певности. А тимчасом, ми можемо похвалитися, що наші селянські мами виховали нас, або наші селянські баби виховали наших мам так добре, що ми можемо тільки радіти, що родилися в цьому народі, а не в якомусь іншому. Чому ж тепер ми, в кращих умовах, мусимо піти назад?

Столітній досвід показує, що наша родина зуміла і виховати добрих громадян і зберегти родинні зв'язки може в більшій мірі, ніж будь-яка інша на світі. Значить, наші батьки мали і мають щось таке, що в'яже родину, і в той же час не нищать душі дитини, не викривляють її характеру і не вбивають у ній тверду волю.

Найперше, що найбільш важить у житті родини, одна стара еміґрантка в Америці так сформулювала в своєму листі до ОУЖ: „Треба любити дітей, і треба показати їм цю любов. Коли діти знають, що ви їх любите і все для них робите з радістю, — вони завжди вас любитимуть і завжди матимуть до вас пошану".

Нема слова: наші мами люблять своїх дітей і працюють для них, часто витрачаючи останні сили. Але як часто наші мами не показують цієї любови в ласці і увазі, а починають щодня вираховувати дітям, як тяжко вони для них працюють і скільки жертв приносять, — і так їх безмежна любов стає певним предметом обміну, за який мами хотять мати послух, допомогу і пошану. Це є абсолютно невірний підхід. Бо наслідки можуть бути двоякі. Або вразлива дитина так перейметься почуттям боргу перед мамою, чуттям певної провини, що вона так багато сил мамі коштує, — що стає тільки відсвітом мами, думає тільки про маму, і без мами вже негодна уявити свого життя. Для мами це радісний і приємний факт, але для розвитку дитини — від'ємний, бо вже від малих літ накладає почуття провини за кожний самостійний крок і за кожну свою, а не мамину радість чи розвагу. Звичайно, дитяча натура не може довго винести такої скованости обов'язком і дитина дозволяє собі випадки, які під впливом маминих докорів знову перетворюються в почуття провини. А тимчасом основою нашого виховання мусить бути вільний розвиток, без почуття провин і без почуття страху, — але з великим почуттям відповідальности.

Тому дуже зле робить та мама, що докоряючи і вичитуючи дітям всі свої труди для них, в той же час звільняє дітей від усяких обов'язків у родинному житті.

Другим наслідком — і далеко часішим — є те, що діти скоро звикають до маминих нарікань і не звертають на них найменшої уваги: Мама та її нудні безконечні нарікання зливаються в їх уяві в одне, — і вони думають тільки про те, якби їм від цієї нудоти звільнитись і втекти кудись, де може бути далеко цікавіше.

І тут ми знову повертаємось до того, про що писала нам одна із старих іміґранток: любити дітей значить створити для них радісне і щасливе дитинство в родині, де вони мають своє місце, свої обов'язки і свою відповідальність. Надзвичайно важне, щоб діти мали свої певні обов'язки в родині і виконання цих обов'язків треба вимагати суворо. Але коли обов'язки виконані, дитина має цілком спокійне сумління і загублене життя матері не мусить тяжити над нею.

Життя наше зіпсуте не через дітей, а через війну, революцію і загальну світову кризу, де йде тяжкий бій за панування над світом. Від того, хто опанує світ, залежить доля наших дітей. Але і доля світу залежить від того, як ми виховаємо наших дітей. Бо це вони в наступному поколінні рішатимуть про цю долю. Ми вибрали еміґрацію, кинули край, вивезли своїх дітей і тепер працюємо для них, часто понад наші сили. Але провини дітей тут нема була тільки наша воля. І ту волю, яку ми раніш тратили на те, щоб перемогти зовнішні перешкоди і врятуватись при житті, мусимо тепер скерувати на те, щоб перемогти свою втому і часовий розпач перед безконечною працею і врятувати наших дітей при родині і при Україні. Без цього всі наші зусилля, труди, енергія витрачена на перемогу над перешкодами, — все це стає непотрібним, зайвим і — головне — абсолютно невиправданим ні перед нами, ні перед дітьми. Довезти дітей до Америки і тут втратити їх для вулиці і для дитячих „ґанґ" — глупо. Нашим мамам треба знову напружитись і почати бій за дитину — для неї самої, і для народу. Часом цей бій мама мусить зводити сама з собою — і такий бій найважчий, — але його таки треба звести.

Л. І.

Д-р Кость Кисілевський

ЮВІЛЕЙНЕ ВИДАННЯ „СЛОВА О ПОЛКУ ІГОРЕВІ"

У стоп'ятдесяті роковини першого друку українського героїчного епосу XII. віку видавництво „Київ" дало нам книжку за редакцією Святослава Гординського, з гарно стилізованими ілюстраціями та картою Якова Гніздовського. Головне місце займає тут оригінальний твір з поетичним переспівом, перекладом, двома статтями в українській та англійській мовах і примітками самого автора. Цю частину доповнює вибір найкращих українських переспівів „Слова" та „Плач Ярославни" в чужомовних перекладах і переспівах. Поруч того є тут стаття Богдана Кравцева п. з. „Мітологічний світ Слова о полку Ігореві".

На початку „Приміток" редактор заявляє, що метою цього видання було: „показати Слово о полку Ігореві передусім як пам'ятку літературну, як твір словесного мистецтва."

Уже при першій зустрічі з цією незрівняною українською пам'яткою виринають в душі десятки проблем, що зв'язані з нею, або заторкнені науковим світом. На першому місці — історія нашого народу, така багата в чини й задуми, така знаменна своєю прастарою культурою, така повчаюча для цілих поколінь, а при тому мало знана світові, а навіть легковажена.

У 1185 р. склалась на нашій землі подія, що гомоном пролунала по всій Україні, викликуючи спочуття нараду та поштовх до нового чину. То чотири князі, яких уділи межували із степом та були часто боєвищем княжих дружин з половцями, вибрались у похід проти ворогів, що загородили їм безпосерідній зв'язок з південним Сходом, з Тмутороканню. Святославичі: Ігор, Всеволод, Володимир Ігоровеч і братанич Святослав Ольгович — пориваються на воєнне діло, не чекаючи на поміч інших князів і не приготовившись якслід. Цей одчайдушний задум і сміливий чин закінчився розгромом війська та полоном князів, а для Києва та інших земель став осторогою перед половецькою загрозою. Немає сумніву, що „Слово" було новим кличем до бою, побудом до помсти до підйому, як це показує цілий твір та заклик великого князя Святослава до тодішніх удільних князів.

Подія в українській історії, про яку оповідає Київський літопис, створила історичне тло дружинного епосу, що мав напевно високоосвіченого автора, учасника походу, близького до тодішньої політичної думки великокняжого престола.

А проте в ході історії тієї пам'ятки виринали та ще й сьогодні існують тенденції, щоб її визнати спільним добром східніх слов'ян. Не переконує цих претендентів ані український дух, яким просякнута наскрізь пам'ятка, ані яркий відгомін української народної творчости, ані ритм голосінь та дружинних пісень, з яких узято навіть цілі рядки без суттєвих змін, ані врешті переткана густо староукраїнськими прикметами книжна мова, що визнана вже давно в таких тогочасних пам'ятках, як Галицька Євангелія 1144 р., Христинопольський Апостол, Київська Грамота кн. Мстислава Володимировича з 1130р., Віденський Октоїх та інші.

Врешті чи можна подумати, щоб страшний погром Києва, довершений Андрієм Боголюбським у 1169 р. свідчив про почуття спільноти у східніх слов'ян?!

Але тих доказів мало для претендентів до цієї пам'ятки. Особливо тепер по тому боці залізної заслони закріпилась теорія про спільність цілої старої доби в літературі.

В ході історії витворилась ще одна теорія. Нашу пам'ятку стали звати фальсифікатом XVIII. ст., не приділяючи уваги народній високоякісній усній словесності та мітології, на якої тлі вона створена, не оцінюючи якслід високої школи красноріччивости того часу. Правда, що проти такої теорії виступали учені та збивали її докази. Пушкін заявив, що між поетами XVIII. ст. не було такого генія, як автор „Слова". Та проте ця теорія існує й нині (Мазон).

Тому нове ювілейне видання, в якому два сучасні поети та наукові дослідники показують „Слово" як твір українського словесного мистецтва та зв'язують його з традицією прастарої України, Причорномор'я, Придунайщини, — гідне привітної зустрічі та щирого захоплення.

З другого боку нова пригадка про „Слово" має ще також велике національне значення як ідейний зов до соборности та односердности в борні з ворогами.

І хоч стільки раз доводилось нам аналізувати його красу та захоплюватись його ідеєю, це видання спонукує нас до нового дослідження того джерела наших гордощів. І коли перебігаємо очима рядки цієї книжки, здається нам, що читаємо безсмертні твори нашого Генія, що слухаємо чарівної народної пісні. Їх ритм, їх дух, їх демократичні ідеали однаково настроюють дослідника.

І зараз на вступі треба признати, що переспіви С. Гординського зближують нас до безсмертних творів усної словесности, бо ритм 8, 10 14-складових віршів підходить добре до народних. Нам здається, що найбільш ритмічної гармонії створив він у поважному, розтяглому 14-складовому зразку, що починається словами: „Світ на другий день криваві сповіщають зорі" (мабуть було б краще: кривава сповіщає зоря). За цією частиною визначається: „Вже бо, браття, невесела нам година стала", а далі: „На Дунаї Ярославна затужена кличе" (чи не було б краще: розжалена, розтужена). Це вірші-голосіння, повні гіркого особистого жалю, рецитовані елегійно. Інші думки викликає жвавий 10-складовий вірш. На першому місці: „Заіржали за Сулою коні", а далі: „Світле сонце в небесі ніяє" (в небесах), врешті: „А Святослав сновиддя мав смутне". З 8-складових найбільше віддає ритм події „Що ж це за шум", за ним іде: „Приснуло опівнічморе", що наслідує добре рвучкий ритм утечі, і вкінці: „На Трояна сьомім віці"... Високоякісний теж ритм у вступній частині, званій Заспівом. Тут в правильних октавах чергуються: 8, 8, 8, 7, 8, 8, 8, 7-віршові склади.

(Закінчення буде)

Я. Шумелда

СУЧАСНА ІНФЛЯЦІЯ

(Її джерела та розміри інфляційної загрози в майбутньому)

V.

Стабілізація або рецидив

Сьогодні над ЗДА повисло важке питання: що буде далі з інфляцією? Прийде її дальший відплив та вирівнання й заспокоєння цін чи нове розбурхання?

Щоби дати відповідь на це питання, треба зупинитися над цілим рядом чинників, які вирішуватимуть про рух народного господарства в одну або другу сторону. Перш усе треба врахувати точно те, якою недугою сьогодні хворіє економіка. Не йде тут про її назву, причини, бо їх ми вже знаємо, але про те, чи ця недуга вже в собі не має постійних бактерійних вогнищ, які діють навіть тоді, коли температура спадає та з'являються різні познаки виздоровіння. Чи можвона відступає негайно разом з першими познаками її заломання?

Нажаль інфляція належить до тих захворінь господарства, які виявляють великий нахил до того, щоби зберігати в собі бактерійні вогнища та відновлюватися все новими рецидивами. Осередком цього вогнища (коли поминути впливи зі сторони психічних реакцій людини, подачі дібр і гроша) є захитання рівноваги між коштами життя і цінами на різні товари. Приплив інфляції викликає зріст цін на товари широкого вжитку. Це збільшує видатки кожної людини на щоденні потреби. Щоби вирівнати втрати треба піднести заробітні платні, винагороди службовцям тощо. Підйом платень підбиває кошти продукції дібр і послуг. Зростають ціни на товари, а це знову підносить кошти життя й так цей рух має тенденцію розвиватися безперервно.

Цей вогник інфляції жевріє в господарстві ЗДА, не дивлячись на її заломання та спад. Заробітні платні двигаються, щоби зрівнятися з новими коштами життя. Вашинґтон із соціяльних і політичних міркувань не хоче й не може припинити цього руху, а він мусить в дальшому відбитися на цінах різних товарів, зокрема на тих, які досі стояли ще відносно низько.

При сильній відпорности організму чи при певній допомозі зі зовні бактерії недуги можуть зовсім зникнути з даного тіла. Тоді приходить остаточне виздоровлення. Але при слабому здоровлі заатакованого об'єкту, при невідповідних заходах зізовні, іскра може розгорітися в вогонь та спалахнути новою важкою недугою. Так буде в майбутньому теж із теперішнім жевріючим місцем інфляції. Пересунення в існуючих взаїмовідношеннях на товари й людську працю та вирівнювання збуреного плеса цін між поодинокими групами продуктів, що є необхідним та неминучим, може привести за відповідних умов до дальшого спаду чи навіть цілковитого занику сучасної господарської недуги або стати товчком до нових захворінь.

Такий або інший зворот залежатиме від того, наскільки поодинокі суспільні групи виявлять зрозуміння для потреби господарської стабілізації та припинять натиск на дальший зріст цін. Тут слово буде також за справністю економічної політики Вашинґтону: він мусить через натиск економічної контролі спинити суспільні верстви від тих дій, які грозили б сильним новим зростом цін та допомогли відновити нову гармонійну та соціяльно справедливу мережу цін, заробітків і доходів підприємств.

Сама загроза інфляції, яка випливала би лише з ліквідації існуючих диспропорцій між різними групами цін і між коштами життя та заробітними платнями, не була би поважною, коли їй з допомогою не прийшли б прихильні для неї реакції зі сторони консумента чи нова пожива від надміру грошей кредитів або браку товарів. Коли б це сталося, то не лише розгориться існуюче вогнище, але прийдуть теж нові інфекції зізовні, які кинуть в новий гарячковий стан ціни і все народне господарство.

Поведінка консумента

Спокійні, нормальні закупи зі сторони всього населення — це найкращий лік на кожну інфляцію. Паніка — це олива на її вогнище. Але чи можна на майбутнє збагнути рухи консумента? Чи не піде він знову штурмом на склепи, коли отрясеться від літньої втоми, або коли чорні хмари з'являться знову на політичному небосклоні?

Важко відгадати психічний стан і реакції людини на акти, які ще не заіснували. Людська психіка є побудована на розміри найглибших океанів. Чи можна тоді числити навіть на те, що в приступі нової паніки людина застановиться щонайменше над своїми недавніми помилками?

Психологічній сторінці інфляції в ЗДА досі присвячено дуже мало уваги. Впало лише декілька голосів, які звертали на цей момент увагу. Але й вони були принагідні та фраґментарні. Це може мститися на поборюванні інфляції в дальшому. Наука й економічна політика звертатимуть головну увагу на об'єктивні, матеріяльні інфляційні фактори, забуваючи про головну пружину — психіку людини.

Подібні недомагання виявляються також у біжучій американській пресі. Ніхто не може заперечити того, що вона подає багато фактів про господарське життя. Але ці факти відірвані та спрямовані більше на сенсацію чим на те, щоби допомогти пересічній людині витворити собі повний образ й якесь тривале переконання про економічну долю своєї країни. Брак цього це підстава для різних психічних шоків, які інколи може викликати, або посилювати зовнішній чинник.

На відповідному використанні психологічного фактору, на сформуванні віри в силу німецької марки та німецького господарства, а не на виключних успіхах Г. Шахта чи Функа, лежала відносна стабільність всієї німецької господарської машини тоді, коли кожного року з'являлися міліярди різних форм нового гроша, а все виробництво працювало повною парою для зброєнь. І я того переконання, що коли б вся американська преса з вибухом корейської війни дала всебічну та доступну для загалу інформацію про розміри продукції, зріст запасів товарів на виробництвах, в гуртівнях, тощо, останньої інфляції не було б.

ЛИСТИ З АМЕРИКИ

58 С. День Праці

Щороку День Праці дає нагоду написати листа своїм родичам чи друзям за кордон. Це свято, припадаючи на кінець літа, коли починає опадати листя, закликає американців на екскурсії й побачення з близькими родичами. Навчання в школах іще не почалось; усім весело, так наче всі намагаються увібрати в себе останнє сонячне тепло й зберегти його на довгі зимові місяці.

Це дуже добра тема для листів. Але ця оказія може викликати й поважні думки, які повинні знайти своє місце в листі, що полетить за океан.

Яке значення має День Праці? Чому для нас цей день — найулюбленіше свято в цілому році?

День Праці відзначає досягнення робітника в Америці в підвищенні рівня життя і в зрозумінні відповідальности за добробут цілої нації. А в цьому році цей день має особливе (підкреслене) значення. У перший понеділок місяця вересня 1951-го року чи ми самі не усвідомимо собі значну ролю, що її американський робітник відограв у службі Свободі, поборюючи комуністичну диктатуру в усіх її формах?

Совєтська пропаґанда ввесь час твердить, що робітництво в Америці, визискуване й пригнічене, намагається йти за Москвою. Але насправді, як це ми всі добре знаємо, воно є якраз навпаки.

Американська праця викорінила комуністів із проводу в своїх юніях.

Це визначило головні напрямні американської закордонної політики й більшости заходів влади, як ось, приміром, Маршалів плян.

Тепер американська праця намагається видати більше продукції, щоб дати вільним країнам змогу оборонитись від будьякої загрози аґресії.

Чудо американської продукційности — це чудо праці, а також і чудо адміністрування. Це наочний доказ, що робітника в Злучених Державах не обдурюють фальшивими обіцянками, як це роблять вороги свободи.

Листи, що їх писатимуть американці впродовж цього сезону, конче повинні відзеркалювати цю основну правду про нашу країну. Пишучи за Залізну Заслону, треба бути обережним і уникати спірних питань та політики, — підкреслюючи тільки добробут і соціяльну відповідальність вільних професійних спілок у Злучених Державах.

Але в листах до громадян Західної Европи можна додати щось інше. „Праця в Америці", можна сказати в такому листі, „зайняла позицію на боці тих, хто працює й бореться проти комуністичної диктатури. У цей День Праці робітник повторює свою присягу, що Свобода житиме, що ніхто ніколи не відніме від нього права висловлювати вільно свої думки, та вільно організуватись".

А до того, чому б не вкласти в цей лист ще й відповідне фото?

Це стаття з серії статтей, що їх поширює тепер Загальна Рада Американської Єдности, щоб допомогти американським громадянам ширити правду про Америку по цілому світі. Якщо у Вас є якісь запитання, або побажання щодо того, як зробити листи за кордон іще ефективнішою зброєю у поході за правду, то напишіть листа до редактора або до Загальної Ради Американської Єдности: 20 Вест 40 Вул., Ню Йорк 18, Н. Й.

ПОШИРЕННЯ АТЛАНТІЙСЬКОГО ПАКТУ

(Закінчення зі стор. 2-гої).

і нарешті, Портуґалія та Італія, що вступили трохи пізніше. Поза Пактом залишилися такі сусідуючі з водами Атлантійського океану чи його морів позасовєтські держави: Ірляндія (Ейре), Швеція, Фінляндія, Еспанія, Юґославія і Туреччина. Є різні причини, чому перелічені держави не ввійшли до Атлант. пакту. Ірляндія, напр., не ввійшла тому, що вона ось вже 30 років (тобто від дня зформування власної держави) має непогоджені порахунки з Англією, своєю сусідкою. Англія й досі володіє частиною Ірляндського острова — так зв. Ульстером, що хоч і населений сьогодні в більшості англійцями, проте історично і географічно таки становить невід'ємну частину цілости ірляндської національної території. Вважаючи себе в цім місці покривдженою, ірляндська республіка заявила, що не приєднається до Атлантійського пакту, аж поки Англія не зречеться Ульстеру в її користь. Швеція сусідить на Балтійському морі з СССР. А це сусід вимогливий і мстивий; він заявив недвозначно, що в разі приступлення Швеції до Атлантійського пакту, він, СССР, вважатиме це за ворожий супроти себе акт. Отож Швеція, яка вже понад 200 років не встрявала в жадні міждержавні конфлікти, рішена і на цей раз не накликати на себе сусідського гніву і держатися подалі від усякого роду міждержавних бльоків та союзів. Це саме, тільки ще в більшій мірі, стримує від участи в Атлантійському пакті Фінляндію, яка до того ж має щодо СССР певні зобов'язання в лінії своєї зовнішньої політики. Ці зобов'язання Фінляндії не вияв її доброї волі й охоти — вона мусіла їх прийняти за мировим договором як переможена у війні сторона.

Щодо Еспанії, то вона не раз заявляла про своє бажання прилучитися до Атлантійського пакту, але її покищо не приймають, з огляду на диктаторський характер режиму ген. Франка. Щоправда, останнім часом помітно з боку провідної західної держави, а саме ЗДА великий злам настроїв і „поворот обличчям" до Еспанії. Це знайшло свій вияв в укладенні між ЗДА й Еспанією договору про організацію в Еспанії американських авіяційних і морських баз. Проте Англія і Франція і досі заперечують, як і раніш заперечували, проти участи в Пакті сьогоднішньої Еспанії, ЗДА ж не хочуть з цього приводу сваритися з своїми союзниками. Як буде далі — покаже майбутнє, може дуже недалеке.

Приблизно те саме з Юґославією: вона хотіла б сьогодні приєднатися до Атлантійського пакту, але її не можуть прийняти з уваги на режим Тіто. Все ж Захід виразно числить на мілітарний потенціял Юґославії по своєму боці, якщо стане фактом збройний зудар Заходу з СССР.

Залишається отже Греція і Туреччина. Вони не мають таких зобов'язань перед сусідами, які перешкоджали б їм приєднатися до оборонного Атлантійського союзу (тоб-то Пакту). З другого боку, нема якихось більших ідеологічних розбіжностей між цими державами і ґроном держав-членів Пакту, бо Греція і Туреччина сьогодні — держави із західно-парляментарним, не тоталітарним і не моно-партійним режимом. Але вступові їх до Атлантійського пакту дотепер противилася Англія (хоч неофіційно), яка має на Близькому Сході (а Греція і Туреччина належать вже до цього обширу) свої специфічні інтереси, що не завжди годяться з інтересами ЗДА. Сюди приплітається ще конкуренційна справа — чиє головне командування: американське чи англійське мало би бути на Середземному морі. І коли проте сьогодні про прийняття до Атлантійського пакту Греції й Туреччини говориться яко про справу передвирішену, то, очевидячки, згаданий англійський спротив, як не досить підставний, з політичних терезів вже знятий.

Для нас, українців, поширення Атлантійського пакту на Грецію і Туреччину може мати в майбутньому велике значення. Річ у тім, що Україна (мова, очевидно, про національну Українську державу, що має прийти на місце підмосковської УССР) з її Чорноморським узбережжям матиме всі підстави також приєднатися до Атлантійського пакту, становлячи його крайнє східне крило (хибащо далі може прийти ще майбутня вільна Грузія. В цім випадку наявність таких ланок Атлантійської оборонної системи як Греція і Туреччина, що з Україною безпосередньо сусідить, для нас дуже доречна і важлива. Входячи в безпосередній лучності з цими двома державами, з якими нас не ділять ніякі взаємопретенсії і порахунки, до Атлантійського пакту, майбутня вільна Україна матиме безпеку з півдня і солідне опертя для відсічі Москви аж до того часу, поки Москва остаточно примириться з фактом існування незалежної України і посіданням в її руках усього північно-чорноморського узбережжя.

Б. Сивенко.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Вперше в історії Канади** канадійський унівеститет (в Отаві) дав дозвіл, щоб наукова промоція відбулася українською мовою і щоб праця була прийнята теж українською мовою. Таке сталося 9 серпня ц. р. в Отавському університеті, де п. Ю. Лисяк захищав працю „Архаїзація в поезії Шевченка". Іспитова комісія складалася з д-ра В. Ю. Кисілевського (голова, працює на Отавському Університеті), проф. Юліяна Ґеник-Березовського (з Торонтського університету) і о. д-ра Іринея Назарка (з Монтреальського університету).

● **Перша група українців на Новій Ґвінеї**, в австралійській частині острова, утворилась з приїздом туди з Австралії наших лікарів та інших професіоналістів, які отримали на цьому острові право практики.

● **В Чіле завоював** собі популярність український хор під проводом Ґіжевського, про виступи якого місцева чілійська преса помістила схвальні ілюстровані рецензії. Хор виступав 1 липня в столиці Сантяґо перед мікрофоном радіовисильні „Пасіфіко": перед виступом хору спікер прочитав еспанською мовою радіодоповідь про Україну.

● **Помер єдиний у Венецуелі** священик УАПЦ о. Петро Ковальчук.

● **Збірку грошей на вулицях Вінніпеґу** провів Український Фонд Допомоги, подібно до того, як проводять збірки на добродійні цілі по англійських містах. Збірка дала 3650 долярів і могла б бути більша, як би не забракло... збірщиків.

● **У Филаделфії охоплено лише 400 чол. молоді нашими молодяцькими організаціями** всіх родів, тоді як це місто має 7000 української молоді віком 13-30 років. В цьому ж місті живе тепер 5,5 тисяч нової еміґрації і багато тисяч старої.

● **В Сент Пол (Бразилія)** не можуть добитися дозволу від місцевої духовної влади на будову української католицької церкви, хоч тамтешня укр. катол. колонія сягає до 3.000 душ. Папський нунцій архієпископ Кіарльо в Сант Паольо прийняв українську делеґацію і вислухавши її інформацію про місцеву українську колонію та про стан в Україні, обіцяв порушити перед Ватиканом справу будови церкви. При цій нагоді він згадав, як у 1922 році він допоміг звільнити з-під польського арешту в Познані Кир Андрея Шептицького.

● **Зразкова оселя українських шахтарів у Бельгії** біля міста Шарпруа живе дружньо, розбудовуючи своє громадське і культурне життя. Тут є філія СУВ, УАПЦерква, хор, бібліотека і т. д.

● **Промоція голяндця Йосифа Перрідона** на доктора суспільно-економічних наук відбулася в Українському Вільному Університеті в Мюнхені в дні 28 липня ц. р. Вітаючи промованого доктора, ректор УВУ, проф. І. Мірчук зазначив, що промований найкраще сплатить свій моральний довг перед УВУ популяризацією української справи серед своїх співгромадян.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(За совєтською пресою)

„ЗА ІДЕЙНУ ЧИСТОТУ"

В одній із статтей „Радянської України", п. з. „За ідейну чистоту літератури, проти націоналістичних рецидивів", автором якої є один з молодших совєтських літераторів в Україні Малишко, дається — по-большевицьки кажучи — генеральний відпір українському націоналізмові в літературі. Малишко, щоб „узяти в роботу" своїх товаришів, і то переважно старших, на початок дає таку характеристику ворожої большевикам ідеології: „Націоналізм завжди був і є найлютішим ворогом українського народу... Відомо, що суть націоналізму полягає в намаганні відособитися і замкнутися в рамках своєї національної шкаралупи, в намаганні не бачити того, що зближує та єднає трудящі маси всіх національностей СССР, і бачити лише те, що може їх віддалити одних від одних". А тому „вся історія українського націоналізму — це шлях чорної зради народу, намагання запродати Україну і зробити її колонією іноземних імперіялістів". „Той письменник, який забуває про священні заповіти сталінської дружби народів, який намагається зобразити наш народ самотнім, грає на руку буржуазним націоналістам".

Давши такий вступ, Малишко приступив до „кропіткого вирахування" письменників, поетів, критиків та їх провин по тій лінії. До довгого списка попали: В. Сосюра, М. Рильський, І. Стебун, С. Шаховський, О. Килимник, Ю. Кобилецький, В. Василевська, О. Корнійчук, М. Бажан, Л. Дмитерко, Л. Первомайський, Ю. Яновський, П. Тичина, М. Стельмах, І. Вигран, П. Усенко, Л. Новиченко, А. Тростянецький, К. Сторчак, а також він же сам, А. Малишко і інші. Провини усіх двоякі: одні винні тим, що „по-націоналістичному мислили й писали", інші що безкритично написане сприймали, а часто по-приятельськи захвалювали.

Найбільш, очевидно, попалося Сосюрі, якому приписано заразливий вплив на інших поетів і письменників, особливо молодших. Про нього сказано: „Треба заявити, що прояви націоналістичної ідеології, національної обмежености не є випадковими та поодинокими в його творчості. Відомо, що шлях В. Сосюри в період громадянської війни був, м'яко кажучи, плутаним, певний час В. Сосюра був у ворожому таборі . . ."

ВІДГУКИ ДНЯ

СВАРКА ПЕРЕД НАРОДЖЕННЯМ

(Казка покищо на 1. дію)

Десь там за світами чудова долина, встелена шовковою травою, замаєна райськими квітами. Над нею сонічко лагідно всміхається, з-за обрію рум'яна зірка заглядає, срібний місяць, як човник між рожевими хмарками вихитується.

В долині, на траві, між квітами дітей а дітей. Головки повисовували, очками по небі водять, чи не летить бузько брати їх на землю. А як надлетить, то крик зчиняють, ручки підносять: „Мене бери, мене!"

У кожного з дітей на шиї карточка з адресою, щоб довгоносий знав хто куди...

В густій траві, над потічком два хлопчики. Сидять, граються та все на небо поглядають. В одного й у другого на шиї адреса: Ню Йорк, а під сподом в одного: „Дук", а в другого: „Унд".

Дук скручує собі волосячко в чубика, Унд плете перевесло з трави.

Балакають...

Унд: *Як тільки прилетить бузько — їду до Ню Йорку. Досить маю сидження на чужому ґрунті.*

Дук: (глянув на Унда з-під лоба) *Про мене, але я перший.*

Унд: *Чому ти?*

Дук: *Бо я на тисячну секунди старший. І то на цілу!*

Унд: (видув легковажно губи) *Велика річ. Припадок. Це не важне.*

Дук: (чуб йому з'їжився. Зривається) *Дам я тобі зараз „не важне"!*

Унд: (тяжко підводиться) *Побачимо!* (стає в боксерській поставі)

В цій хвилині перебіг по травах ніби легенький подих вітру.

Дук: (шепотом) *Конґресовий ангел!*

(Обидва хлопчики принишкли в траві)

А коли стихло:

Унд: *Сідаю і їду!*

Дук: *Після мене, голубе, після мене* (вдає, що хоче вирвати квітку, нахиляється і щіпає Унда в ногу) *Заїдеш любчику, заїдеш...*

Унд: *Йдеш, бо як заїду, то тобі ціла долина в очах затанцює.*

Дук: (зривається) *Ану попробуй!* (Підступає до Унда)

Унд: (сидячи) *Не зачіпай, бо буде зле.*

Дук: *А ти не говори дурниць. На мене там усі ждуть, а на тебе хто?!.*

Унд: *Не роби руху. Я тебе зовсім добре можу заступити.*

Дук: *Дивіться на нього! Дістав манію величкости.*

Унд: *Ти собі говори, а ось летить бузько...* (підносить ручки і кричить) *Гелло! Гелло. До мене, містер бузько, до мене!..*

Дук: *Не до тебе, а до мене, смаркачу.*

Унд: *Що-о?!. Дам я тобі зараз „смаркачу".*

Хлопці кидаються на себе, раз один зверху, раз другий, висока трава майже закриває їх. Бузько надлітає і не завважує хлопців. Полетів далі. Врешті присів і взяв дівчинку на ім'я Опо, місце призначення — Ню Йорк.

Галактіон Чіпка

Примітка:

Шановні Читачі! Отсе собі така казочка і більш нічого. Борони Вас Боже, подумати, що Дук — це Дім Української Культури, а Унд — це Український Народний Дім. Зате дівчинка Опо — це Охронка Польська, що недавно прийшла на світ у Ню Йорку.

ПЛЕНУМ СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ

Шостий пленум правління спілки совєтських письменників України, заповіджений спочатку на 17. липня, з невідомих причин був відкладений і розпочався 30. липня в конференційній залі Академії Наук УССР в Києві. На пленум прибули письменники Києва, Харкова, Сталіно, Львова, Дніпропетровська, Одеси, працівники мистецтв, викладачі літератури високих шкіл, представники партії та адміністрації. Як і передбачено програмою, основну доповідь виголосив О. Корнійчук на тему „Ідеологічні перекручення в літературі, викриті у статті газети „Правда", і чергові завдання письменників совєтської України". Навколо цієї доповіді учасники пленуму „дискутували" протягом трьох днів.

(У. Д.)

УКРАЇНЦІ В АНГЛІЇ У ДЗЕРКАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ ПРЕСИ

Де три українці, там хор. Спеціяльний кореспондент щоденника „Менчестер Гардіен", всебічно запізнавшись з життям чужинецьких робітничих колоній в промисловому центрі Менчестері, в виданні від 4. 8. опублікував обширну й повну цікавих спостережень статтю про життя, проблеми, радості та турботи чужинецьких робітників. Статті дав вимовний заголовок „Самотність — доля европейських вигнанців".

За побіжною оцінкою кореспондента, в менчестерській окрузі як і в цілій Британії, нараховується до 15 дрібних національних колоній чужинецьких робітників. 80% цілости становлять поляки 15% українці, 5% інші тобто естонці, литовці лотиші німці австріяки, югославці, італійці, мадяри і т. п. Люди кожної колонії організуються в своїх товариствах, світських та церковних, з метою самодопомоги та співпраці. Найкраще під тим оглядом поставлені поляки, які мають своїх священиків, свої бібліотеки, комбатантські, професійні організації, літературні, музичні та політичні клюби тощо. Порівнюючи, добре зорганізовані також українці. Вони мають в Менчестері свій клюб, групу народніх танців та хор, який здобув розголос далеко поза Менчестером. Окрім того є багато інших музичних гуртів менше формального характеру. Як висловився хтось, хто знає українців, — „де надибаєте трьох українців, там маєте і хор. Вони приходять з інструментами один до одного і співають цілими годинами..."

Незалежно від того, як відзначає кореспондент, всім національним групам характеристична осамітненість, відірваність від життя основної частини населення Британії. Причина — незнання мови, незнання способу життя в тій країні. Кореспондент наводить слова одного молодого українця зі східних областей, який спільно з шістьома іншими земляками живе в районі Чітгам Гілл: „Ми з успіхом могли б вступити до манастиря". Інший його поправив: „Мій Боже, навіщо нам вступати? Адже ми й так в манастирі..."

Кореспондент прийшов до висновку, що для европейських добровільних робітників належало б створити клюб приязних зустрічей з британцями. В кінцевому абзаці статті він написав: „Більшість чужинецьких робітників це чоловіки, і то віком 25-40 років, переважно нежонаті. Вони потребують, більше ніж чого, змоги зустрічатися в приємних обставинах з чесними жінками та дівчатами своєї національности чи й іншими. Якщо це їм не вдасться, вони скористають з багатьох можливостей зустрічатися з жінками без доброї слави в темних місцях..."

„І на дні моря вас знайдемо..." Англійська преса в околиці Менчестеру широко дискутує посилену акцію большевицьких аґентів серед українських добровільних робітників в тій околиці в справі повертання до СССР. На приватні адреси робітників, як повідомляють газети, цілими пачками приходить совєтська література, приходять заклики до повороту, а часом навіть прибувають совєтські емісари особисто. Репортер газети „Менчестер Івнінґ Нюс" про це написав наступне:

„Нічні візити трьох таємних людей, які говорять по-російськи, щирять страх і підозріння поміж сотками українських робітників в Олдгамі. Коли ті робітники покидали свою батьківщину під комуністичним режимом, віддалену тисяча миль звідси, вони думали, що навіки прощаються з методами залізної заслони. Але стукіт у двері поночі надалі лишається небезпекою для них. Олдгамська поліція має вістки про три такі візити, але п. Деніс Спрей, англієць, який виконує функції секретаря олдгамського Інформаційного центру для чужинецьких робітників, переконаний, що багато більше випадків візит поліції не були зголошені. „Англійським людям це може виглядати навіть і переборщене, але тут треба пам'ятати, що багато українців мають родичів та приятелів в межах СССР. Ці візити роблять їх дуже осторожними щодо того, аби їх імена та адреси не попадали в небажані руки", — сказав Спрей.

Спосіб відвідин завжди той самий в кожному випадку, — чорне авто прибуває десь біля півночі, потім стукіт у двері або у вікно. Далі інтрузи починають ставити питання, найперше в англійській мові відтак у російській. Один українець, який відповів на стукіт, отримав пропозицію, як він був у нічному вбранні, сідати до авта. Він відмовився. Тоді інтрузи вимагали відомостей про всіх, хто живе в домі. В іншому випадку вони заявили жінці, що її мати хоче, аби вона верталася додому, і просила совєтський уряд передати їй про це до Англії. Жінка відповіла, що її мати померла 12 років тому.

Пан Спрей заявив: „Не знати, яким способом вони приходять в посідання імен та адрес, але кожного тижня чужинецькі робітники в місті отримують поштою комуністичні газети. Ми маємо підстави думати, що подібні речі діються також в Рочдейлі та Барнлей".

(У. Думка)

БРИТАНІЯ ЗАПЕРЕЧУЄ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗНАЙДЕННЯ ДВОХ ПРОПАВШИХ ДИПЛОМАТІВ

Лондон. — Британське міністерство закордонних справ — формально заперечило вчорашнє повідомлення двох британських щоденників про знайдення місця перебування двох британських дипломадів, Гая Бурґеса і Доналда Мек Ліна, які „зникли" серед таємничих обставин в дні 25-го травня. В офіціяльному повідомленні сказано, що вістка про встановлення місця їх перебування є „цілком безпідставна" та що ця справа є точно в такому самому стані, як вона була перед проголошенням вістки, — значить, що британська розвідка продовжує свою погоню і розшуки за пропавшими. Оба щоденники, покликуючись на заяву одного агента таємної служби, твердили, що один з пропавших дипломатів мав порозумітися зі своєю жінкою та що вона вже мала навіть вибратись на зустріч з чоловіком десь в околиці Рівієри.

ВІЙСЬКОВА АКАДЕМІЯ ПРИЙМАЄ НАЗАД ДЕЯКИХ КАДЕТІВ

Ню Йорк. — Майор Джозеф Кутрона з Прилюдного Інформаційного Бюра заявив, що військова академія у Вест Пойнт „очистила" деяких кадетів від закиду обману під час іспитів і прийняла їх назад до школи. Одначе, коли його спитали, чи між прийнятими назад є такі, що були на списку 90 проґнаних, він не дав потакуючої відповіди, зате заявив, що 82 з числа звільнених вже залишили школу.

ДВА З ЧВЕРТЮ БІЛІОНА ПІДВИШКИ В ПОДАТКАХ

Вашинґтон. — Сенатська фінансова комісія ухвалила піднести доходи з податків на теперішній скарбовий рік на — 2,280,000,000. Ці гроші будуть стягнені здебільша з підприємств від корпорацій становитиме не 25 відсотків, як було заплановано, а 27 відсотків. — Палата Репрезентантів ухвалила збільшити такий податок на 760,000,000 більше.

На Народний Фонд на 1951 Рік Зложили:

Ліста ч. 6. (до 9. серпня вкл.)

КАЛІФОРНІЯ:
Алемеда: Григ. Дорозовський $5.
Сан Франциско: Софія Гречаник $10.

КОЛОРАДО:
Колорадо Спринґс: С. Войко $10.

КОНЕКТИКОТ:
Ню Гейвен: По $10: Адам Дерешівський, Евген Галущак, Іван Голубович, Розалія Латик, Богдан Шмата, Василь Шмата.

ІЛЛИНОЙ:
Шикаґо: По $10: Іван Андрушко, інж. Юрій Артюшенко, Петро Коцур, Н. Малашко, Іван Осідач, Петро Решетник, Казимир Словацький. По $5: Михайло Пірко, Петро Зелiско. За 1950: Д-р Василь Білецький, д-р Волод. Білецький по $10.
Елмвуд Парк: Мартин Сипко $10.
Медізон: о. Стан. Дашо $10.
Метемора: Яким Яворський $5.

ІНДІЯНА:
Індіянаполіс: Ярослав Петрунів $10.

КЕНТОКІ:
Меджестик: Франк Ватраль $10.

МЕРИЛЕНД:
Балтимор: Петро Емхе $25. Іванна Мацюрак $5.
Барнет Джовпа: Михайло Войташек. $10.
Сентервилл: Василь Хлопік $10.

МАССАЧУСЕТС:
Бостан: По $10: Іван Костів, Іван Кругляк, Іван Назар, Ст. Сидлярчук. Микола Кича $1.
Чікопі Фаллс: Михайло Федорів (збірка на інвалідів) $26,86.
Іст Кембридж: Антін Бачмага $5.
Дорчестер: Лев Височанський $10.
Фолл Ривер: о. Дмитро Гулин $10.
Джемейка Плейн: По $10: Микола Кисіль, Юрій Свищук, Христина Свищук.
Лексинґтон: Вас. Гаврилець $10.

МІШІҐЕН:
Дірборн: Лев Чучман $10.
Дітройт: По $25: Петро Драґан, Іван Шалко. По $10: Т. О. Калитовський, Григ. Коханюк, Степан Маґдяк, Іван Мулярчик, Степан Стравняк, д-р А. Заплітний. По $5: С. Григоренко, Дмитро Шиляк.
Флинт: о. Ст. Городецький $10.04.
Сейнт Джозеф: Мих. Одосіїв $10.

МІННЕСОТА:
Кембридж: Д-р А. Журко $10.
Міннеаполіс: В. Лісович (із свята в честь сл. п. Коновальця) $21.50.
Ст. Пол: Микола Анастазієвський $10. По $5: П. Т. Вонс, Лев Рудавський. Марія Білецька $2. Волод. Білецький $1.

МИЗУРІ:
Ст. Луї: Григ. Креховець $10.
Гікмен Миллс: Іван Ремез $10.

НЕВАДА:
Вірджінія Ситі: Волод. Коваль $5.

НЮ ДЖЕРЗІ:
Елизабет: Ірина Стець $15.
Джерзі Ситі: По $10: Микола Боднарук, Ф. Колодій, К. Піддубчишин, Х. Жуковський.
Трентон: Зеоно Федорович $10.

НЮ ЙОРК:
Олбані: Антін і Параска Дзямба $10.
Амстердам: Василь Чучман $15.
Оборн: Д-р Евг. Цепельський $10.
Бінґгемптон: По $10: Петро Плис, Іван Щербаневич. По $5: Дмитро Бабій, Роман Клячаний, Іван Попович, Іван Терел, Микола Тушницький. По $4: Мих. Дешевий. По $3: Іван Шмирка. По $2: Волод. Бедрило, Тимко Віганич, Волод. Хруник, Петро Галізів, Іван Іванейко. По $1: М. Ханас, К. Хмелівський, П. Добрянський, М. Феданків, В. Гірний, В. Іваненко, Е. Іванків, Г. Іваськів, Д. Яремчук О. Клячаний, д-р Я. Кокорудз, М. Крайник, Р. Кривокульський, Е. Курило, М. Лукасевич, Т. Мисула, П. Опацький, С. Петрущак, В. Петришин, П. Поточняк, Г. Пригода, П. Пиріг, В. Солецький, Уляк В., В. Василів, С. Завадівська, Е. Здеб, М. Зрада, О. Зрада, М. Жилак. По $0.50: М. Джус, І. Тюх.
Бруклин: Семен Угорчак $35. Іван Хомічак $10. Христ. Феціца $5.
Боффало: Дмитро Яремко $10. Сергій Титаренко $5.
Іст Віллистон: Агафія Івах $20.
бФорест Гиллс: Ізидор Демчук $10.
Гемпстед: Іван Кучмак $10.
Літл Фаллс: Микола Паламар $5 (разом $15).
Ню Йорк Ситі: Бродин Б. О. $15. По $10: Г. Хлистун, Ярослава Форович, Дмитро Івасютин, Петро Королишин, Тарас Сімків, о. Іван Ткачук, Йосиф Янда, д-р Т. Возняк. По $3: Ю. Ушитко. По $2: Мик. Близнак, Оля Тарас, Ів. Вишиваний.
Рачестер: Р. Домбчевський $10.
Раслин Гайтс: Петро Бондерський $10.
Сиракюз: По $25: Петро Бащуцький, Григ. Свенціцький.
Ютика: Микола Коханець $10.

НОРТ КАРОЛАЙНА:
Фор тБреґґ: Юрко Колодій $5.

ОГАЙО:
Кантон: По $10: Федір Бічук, Дмитро Головатий, Василь Печенюк, Мих. Янович.
Варрен: По $10: Микола Чепак, Дмитро Макух, Мирон Жмуркевич.

ОКЛАГОМА:
Тулса: Евстахій Труш $10.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:
Алентавн: Укр. правосл. церква Пресв. Марії $30.35. По $10: о. прот. д-р Волод. Левицький, Г. Лозинський.
Бріджпорт: Павло Мартинюк $10.
Бетлегем: Роман Цегельський $10. Юрко Цегельський $5.
Честер Спринґс: Іл. Бловий $10.
Клифтон Гайтс: Роза Мандзік $10.
Ковтсвил: о. Мих. Кашуба $10.
Филаделфія: По $10: о. А. Дворaківський, Еміліян Цегелик, Василь Коліняк, Іван Зборовський.
Скрентон: о. прот. І. Савчук $25.
Аппер Дерби: Микола Вовук $20.

РОВД АЙЛЕНД:
Вунсакет: Степан Макар $10.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК:
В лісті ч. 4. на 1951: Филаделфія, Па.: не В. Б. Ярош, а В. Б. Януш $10.
Виказ за 1950 р.: Шикаґо, Ілл.: не М. Сенчишак, а Михайло Сенчишак $10, Микола Сенчишан $10. Не д-р В. Білецький, а д-р Василь Білецький $10, д-р Володимир Білецький $10.
Йонкерс, Н. Й.: Координаційний Комітет Нових Іміґрантів $72 (на УКК.).

Ukrainian Congress Committee of America,
P. O. Box 721, Church St. Annex
New York 8, N. Y.

Вступайте в члени У. Н. Союзу

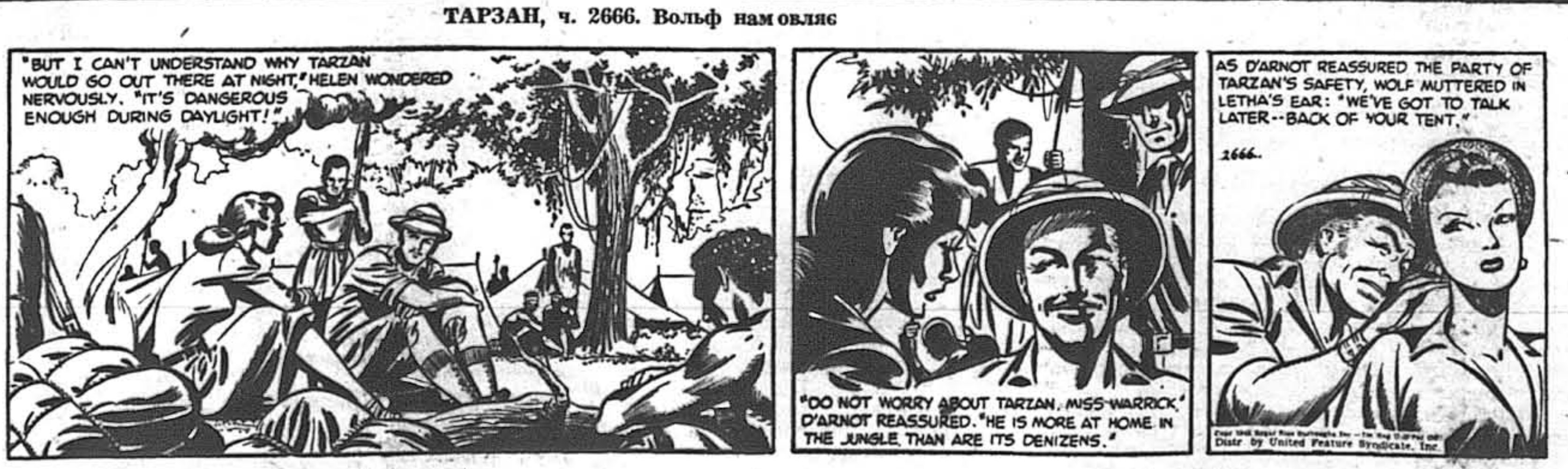
АМЕРИКА АРЕШТУВАЛА ХОРВАТА НА ПРОХАННЯ ТІТА

Лос Анджелес. — Андрій Артуковіч, хорватський міністер з часів другої світової війни, якого диктатор Тіто з Югославії натаврував воєнним злочинцем, арештований федеральними властями під замітом убивства на домагання югославського уряду. Артуковіч приїхав до Америки як утікач в 1948 р., і перебував у свого брата. Одначе недавно його позбавили права ДіПі і він залишився в Америці за порукою $1,000. Арештованому закидується вбивство архієпископа з Сараєва, Петра Зімоніча, що був замордований 26 січня 1942 р. в числі 15 інших убитих. Артуковіч стане 10 вересня перед судом боронити себе від видачі югославській владі.

● **Фабрику ракетових літаків** задумує побудувати команда фльоти коло підприємства Крайслера в Дітройті. Фабрика буде закінчена в початках 1953 року коштом $30,000,000

● **Для обмеження платень** акторів та людей інших розвагових професій складена федеральна комісія. Це має причинитися до стримання інфляції.

ТАРЗАН, ч. 2666. Вольф намовляє

„Але я не розумію, чого б Тарзан виходив відціль уночі", нервово дивувалась Гелен. „Це ж і вдень досить небезпечно".

„Не турбуйтесь за Тарзана, панно Воррик", запевняв Д'Арно. „В джунґлях він більш дома як самі жителі джунґлів".

Поки Д'Арно запевняв супутників про безпеку Тарзана, Вольф нашіптував у вуха Лети: „Пізніше ми підемо поговорити — за ваш намет".